

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra EVALDS GRAV, af 'Digtninger, Første Deel', 1811

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633872419968/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Da randt en hellig Taare paa min Kind;
Thi fra jeg kunde løfte Bog i Haand
Var jeg fortrolig med din Digteraand.

Ak, tænkte jeg, halvvoxen som jeg stod
Ved Gittret, Stenen lige for min Fod:
Hvi har de lagt ham her i denne Krog?
Han skrev jo dog saa mangen herlig Bog!
Hvi hviler ei derinde Skuldens Been
For Altret, bag en sneehvid Marmorsteen?

Hvert Aar, som Gud mit Liv veldædig gav,
Jeg vandred fromt og ene til din Grav;
Helst dog, naar ned af Kirkens Linderad
Høstvinden blæste kold det gule Blad;
Naar Solen skiulte sig bag Skyens Slør,
Da tyktes mig: Nu er det, som det bør.

Og da jeg ældre blev, da tyktes mig,
At sindrigt her man havde jordet dig:
Ved Issen: Kirken rolig i sin Skyc!
Ved Foden: Usselhed i snevre By!
Her hellig Kraft og Trøst, hist Sorg og Nød.
Du stodst i Livet, som du laa i Død.

Ja Linden selv her med sin sorte Hud
Seer ved din Grav fuld af Betydning ud;
Thi du var og et Træ af stærk Natur;
Men lænket, haget ved den skumle Muur,
Omkledt af Brædder, at ei Stammens Gang
Kiek skulde gjøre Mængden Gaden trang.

O Kirke! skjærm ham med din høje Muur,
Yd Blade, Træ! af tarvelig Natur:

Bred ud din Røst, o Orgel! som et Hav,
Og lad den tone over Evalds Grav.
Kald med din Straale frem, o stærke Sol!
Ved Issen mangen lille Martsviol.

Mod Himlen stegst du, fromme Cedertræ!
Sødt slumre du da nu i Kirkens Læ.
Lad Stenen synke meer alt Aar for Aar,
Dit Navn dog blomstrer i en evig Vaar.
Længst foer det fra sin sørgelige Vraa,
Og funkler nu en Stierne fra det Blaa.

HIEMVEE.

(I Fraværelsen.)

Underlige Aftenlufter!
Hvorhen vinker I min Hu?
Svale, milde Blomsterdufte:
Sjig, hvorhen I bølge nu!
Gaaer I over hviden Strand
Til mit elskte Fødeland?
Vil I der med Eders Bølger
Tolke hvad mit Hierte dølger?

Matte Sol! bag Biergets Stene
Luerød du synker ned.
Og nu sidder jeg allene
I min dunkle Eensomhed.
Hiemme var der intet Field!
Ak, saa er jeg ude vel?
Skal i Nat ei barnligt blunde
I mit Herthas grønne Lunde.